

Sygnatura akt VI Ka 33/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 marca 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Jolanty Mandzj

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 r.

sprawy **S. Z. syna J. a i H.,**

ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 22 listopada 2013 r. sygnatura akt VI K 913/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonemu ustalenie, iż dopuścił się go będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 8.02.2007 r. sygn. akt VI K 1012/06 na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 244 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, a czyn oskarżonego kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk skazuje go na karę grzywny w wymiarze 100 /sto/ stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł /pięćdziesiąt złotych/;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt: VI Ka 33/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 22 listopada 2013 r. (sygn. akt VI K 913/13) apelację wniósł obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, iż oskarżony był uprzednio skazany za czyn określony w art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k., co doprowadziło do błędnego zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako czynu wyczerpującego ustawowe znamiona czynu określonego w art. 178 a § 4, pomimo braku ku temu wystarczających podstaw w zgromadzonym w toku sprawy materiale dowodowym;
- rażąco surowość orzeczonego w pkt 2 wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat.

W oparciu o te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje ustawowe znamiona czynu określonego w art. 178 a § 1 k.k. i wymierzenie mu na tej podstawie kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna ale tylko częściowo.

Zaskarżony wyrok musiał ulec zmianie tak w zakresie zastosowanej kwalifikacji prawnej czynu, jak i w ślad za tym stosowanej represji.

Zauważyć najpierw należy, że przypisując oskarżonemu S. Z. popełnienie czynu z art. 178 a § 4 k.k. w wyroku z dnia 22 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy nie popełnił żadnego błędu w ustaleniach faktycznych. Jednakże w dniu 16 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach – sygn. akt II Ko1 5949/13 zarządził zatarcie skazań wobec S. Z. wyroków: Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 23.11.2005 r. sygn. akt VI K 630/05, Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 22.12.2005 r. sygn. akt VI K 692/05, Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 8.02.2007 r. sygn. akt VI K 1012/06. Na dzień wydawania orzeczenia przez Sąd odwoławczy postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 16 grudnia 2013 r. było prawomocne, a z odczytanej na rozprawie odwoławczej karty karnej wynikało, że oskarżony nie był karany sędownie.

Zgodnie z poglądami orzecznictwa SN i doktryną prawa karnego fakt zatarcia prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178 a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178 a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178 a § 1 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178 a § 4 k.k., także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. (postanowienie SN z dnia 21.08.2012 r. IV KK 59/12)

W tej sytuacji brak było podstaw do przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 178 a § 4 k.k. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona art. 178 a § 1 k.k.

Przy wymiarze kary za to przestępstwo Sąd odwoławczy miał na uwadze jako okoliczność łagodzącą dotychczasową niekaralność oskarżonego. Okoliczność ta spowodowała, że uznano za możliwe i celowe orzeczenie kary grzywny wobec oskarżonego. Wysokość orzeczonej kary uwzględniła jego sytuację materialną (kawaler nie mający nikogo na utrzymaniu) i możliwości zarobkowe.

Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie apelacja obrońcy w zakresie w jakim domaga się obniżenia wymiaru orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

O rażącej niewspółmierności kary można mówić wówczas, gdy suma zastosowanych wobec oskarżonego kar i środków karnych nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, nie realizuje celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, jak też nie uwzględnia celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec sprawcy. Taka sytuacja nie miała, zdaniem Sądu Okręgowego, miejsca w rozpoznawanej sprawie, albowiem rozstrzygnięcie Sądu

meriti w odniesieniu do środka karnego było w zaskarżonym zakresie prawidłowe w stosunku do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Wymiar kary uwzględnił również szczególne dyrektywy wynikające z przepisów prawa. Zdaniem Sądu Okręgowego, oskarżonego należało odsunąć od kierowania pojazdami mechanicznymi na okres 2 lat, celem przyswojenia przez niego prawidłowego stosunku do uczestniczenia w ruchu drogowym w roli kierowcy pojazdu mechanicznego. Sąd Odwoławczy ocenił że upływ dwóch lat pozwoli mu uświadomić sobie społeczne konsekwencje popełnionego czynu, co winno skutkować bardziej odpowiedzialnym podejściem do roli kierowcy. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Uznając głównie zabezpieczającą, ochronną funkcję środka zakazu prowadzenia pojazdów, należy orzekając go mieć również na uwadze stopień nietrzeźwości.

Te wszystkie względy zadecydowały o zmianie zaskarżonego wyroku.

W pozostałym zakresie wyrok jako trafny utrzymany został w mocy. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli powołanego w części dyspozytywnej wyroku przepisu.